

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

21. května 2015 (*)

„řízení o předběžné otázce – Volný pohyb kapitálu – Odchylka – Pohyb kapitálu zahrnující poskytování finančních služeb – Vnitrostátní právní úprava stanovující paušální zdanění kapitálových výnosů plynoucích z podílů v zahraničních investičních fondech – černé fondy“

Ve věci C-560/13,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Bundesfinanzhof (Německo) ze dne 6. srpna 2013, došlým Soudnímu dvoru dne 30. října 2013, v řízení

Finanzamt Ulm

proti

Ingeborg Wagner-Raith,

za přítomnosti:

Bundesministerium der Finanzen,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Tizzano, předseda senátu, S. Rodin, E. Levits (zpravodaj), M. Berger a F. Biltgen, soudci,

generální advokát: P. Mengozzi,

vedoucí soudní kanceláře: K. Malacek, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 20. listopadu 2014,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za I. Wagner-Raith U. Zieglerem, Rechtsanwalt,
- za německou vládu T. Henzem, A. Wiedmann a K. Petersen, jako zmocněnci,
- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s P. Gentilim, avvocato dello Stato,
- za vládu Spojeného království S. Brighthouse, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s K. Bacon, barrister,
- za Evropskou komisi T. Scharfem, A. Cordewenerem a W. Roelsem, jako zmocněnci,

po vypočutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 18. prosince 2014,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 64 odst. 1 SFEU.

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi I. Wagner-Raith, dcerkou Marie Schweier, a Finanzamt Ulm (daňová správa v Ulmu) ve věci zdanění kapitálových výnosů plynoucích z podílů v investičních fondech se sídlem na Kajmanských ostrovech (zámořské území Spojeného království Velké Británie a Severního Irska).

Právní rámec

Unijní právo

3 Článek 1 odst. 1 směrnice Rady ze dne 24. června 1988, kterou se provádí článek 67 Smlouvy [článek zrušený Amsterdamskou smlouvou] (Úř. věst. L 178, s. 5; Zvl. vyd. 10/01, s. 10), stanoví, že „[a]niž jsou dále uvedena ustanovení, zruší členské státy omezení pohybu kapitálu mezi rezidenty členských států. Pro zjednodušení provádění této směrnice se pohyb kapitálu členění podle klasifikace uvedené v příloze I.“

4 Mezi pohybem kapitálu vyjmenovaným v příloze I směrnice 88/361 je v oddíle I, nadepsaném „Přímé investice“, uvedena účást v nových nebo stávajících podnicích s cílem vytvořit nebo udržet dlouhodobé hospodářské vztahy.

5 Oddíl IV uvedené přílohy, nadepsaný „Operace s podílovými jednotkami subjektů kolektivního investování“, zahrnuje, v části A týkající se „[o]perací s podílovými jednotkami subjektů kolektivního investování“, mimo jiné koupi podílových jednotek zahraničních subjektů, obchodovaných na burze cenných papírů, rezidenty a koupi podílových jednotek zahraničních subjektů, neobchodovaných na burze cenných papírů, rezidenty.

6 „Vysvětlivky“ obsažené v téže příloze upřesňují následující:

„Pro tuto klasifikaci a výhradně pro provádění této směrnice platí tyto definice:

Přímé investice

Investice všeho druhu realizované fyzickými osobami nebo obchodními, průmyslovými nebo finančními podniky, které slouží k vytváření nebo udržování dlouhodobých a přímých vztahů mezi osobou poskytující kapitál a podnikatelem nebo subjektem, kterým je tento kapitál poskytován pro účely vykonávání hospodářské činnosti. Tento pojem je tedy třeba chápat v co nejširším slova smyslu.

[...]

U subjektů uvedených v bodě I 2 klasifikace, které mají status akciové společnosti, jde o účast na přímé investici, kde balík akcií vlastněných fyzickou osobou z jiného podniku nebo jiným majitelem umožňuje akcionáři, aby se efektivně podílel na správě společnosti nebo její kontrole, a to buď podle vnitrostátních právních předpisů vztahujících se na akciové společnosti, nebo jiným způsobem.

[...]

7 Ustanovení § 17 zákona o prodeji zahraničních investičních podílů a o zdanění výnosů ze zahraničních investičních podílů (Gesetz über den Vertrieb ausländischer Investmentanteile und über die Besteuerung der Erträge aus ausländischen Investmentanteilen) ze dne 28. srpence 1969 (BGBl. 1969 I s. 986), ve znění použitelném od 1. ledna 2002 do 31. prosince 2003 (dále jen „AuslInvestmG“), stanovilo v souvislosti se zdaněním výnosů ze zahraničních investičních podílů toto:

„(1) Dividendy ze zahraničních investičních podílů [...] patří mezi příjmy z kapitálového majetku ve smyslu § 20 odst. 1 bodu 1 zákona o dani z příjmu [...]

[...]

(3) Odstavce 1 až 2a se použijí pouze tehdy:

1. a) pokud zahraniční investiční společnost oznámí orgánu záměr prodávat zahraniční investiční podíly v oblasti působnosti tohoto zákona cestou veřejné nabídky, veřejné reklamy nebo podobným způsobem [...], nebo

b) pokud zahraniční investiční podíly, které jsou kótovány na německé burze k úřednímu obchodu nebo na regulovaném trhu, s výjimkou oznámení předepsaných burzou, nejsou prodávány cestou veřejné nabídky, veřejné reklamy nebo podobným způsobem (§ 1 odst. 2), a pokud zahraniční investiční společnost jmenovala zástupce se sídlem nebo bydlištěm v oblasti působnosti tohoto zákona, který ji může zastupovat před finančními úřady a soudy finanční justice, a

2. pokud zahraniční investiční společnost oznámí majitelům zahraničních investičních podílů při každé výplatě, [...] v německém jazyce [částku dividendy za investiční podíl a určení v ní obsažené částky]

[...]

a na vyžádání prokáže správnost těchto údajů.“

8 Ustanovení § 18 AuslInvestmG, ve znění platném od 30. prosince 1993 do 31. prosince 2000, stanovilo:

„(1) Nejsou-li splněny podmínky § 17, patří dividendy ze zahraničních investičních podílů [...] mezi příjmy z kapitálového majetku ve smyslu § 20 odst. 1 bodu 1 zákona o dani z příjmu [...].

(2) Základ daně uvedený v odstavci 1 je třeba prokázat. Podklady sloužící k prokázání je třeba vyhotovit v německém jazyce nebo opatřit německým překladem. Zahraniční investiční společnost je povinna jmenovat zástupce se sídlem nebo bydlištěm v oblasti působnosti tohoto zákona, který ji může zastupovat před finančními úřady a před orgány finanční justice.

(3) Nebude-li poskytnut nesporný důkaz nebo nebude-li jmenován zástupce, jsou dividendy plynoucí příjemci ze zahraničních investičních podílů zdačovány spolu s 90 % rozdílu, o nějž první cena způsobilého odkupu stanovena v kalendářním roce převyšuje poslední cenu způsobilého odkupu zahraničního investičního podílu, stanovenou v kalendářním roce; zdačuje se nejméně 10 % poslední odkupní ceny stanovené v kalendářním roce. [...]

9 Zákon o kapitálových investičních společnostech (Gesetz über

Kapitalanlagegesellschaften), ve znění použitelném na vnitrostátní investiční fondy během doby dotčené v povodním řízení, v zásadě stanovil, že držitelé podílů jsou zdařováni podle „zásady transparentnosti“, tedy je s nimi zacházeno, jako by sami měli přímo výnosy plynoucí z úasti na kolektivním portfoliu.

Spor v povodním řízení a předběžné otázky

10 Během let 1997 až 2003 měla M. Schweier vklad u LGT Bank AG (dále jen „LGT“) v Lichtenštejnsku, obsahující mimo jiné podíly v investičních fondech se sídlem na Kajmanských ostrovech. Tyto investiční fondy, které nesplňovaly oznamovací, registrační a přkazní povinnosti stanovené v § 17 odst. 3 AuslInvestmG a nejmenovaly zástupce na základě § 18 odst. 2 třetí vety AuslInvestmG, byly na základě toho považovány v Německu za tzv. „černé fondy“, na které se mohou vztahovat ustanovení § 18 odst. 3 AuslInvestmG.

11 V roce 2008 M. Schweier poprvé oznámila Finanzamt Ulm (finanční úřad v Ulmu, Německo), že v přbhu dotčených let měla příjmy z kapitálového majetku pocházející mimo jiné z vkladu, který měla u LGT. Prostřednictvím opravených dařových přiznání tyto příjmy uvedenému finančnímu úřadu přiznala, přičemž jejich výši vypočetla na základě podkladů, které jí LGT poskytla k dispozici, a poté na základě § 18 odst. 3 AuslInvestmG stanovila paušální částku za každé dotčené dařovací období.

12 Dotčený finanční úřad změřil výměry daně M. Schweier pro tato období, přičemž výši kapitálových výnosů pocházejících z dotčených podílů stanovil na 44 970,69 eur za rok 1997, 63 779,07 eur za rok 1998, 106 826,16 eur za rok 1999, 94 999,24 eur za rok 2000, 96 055,10 eur za rok 2001, 100 157,99 eur za rok 2002 a 116 823,07 eur za rok 2003, tedy celkem 623 611,32 eur.

13 Proti tomuto dodatečnému zdanění podala M. Schweier odvolání, přičemž namítala neslučitelnost paušálního zdanění podle § 18 odst. 3 AuslInvestmG se zásadou volného pohybu kapitálu. Podle jejího názoru mělo být dodatečné zdanění založeno pouze na skutečných výnosech, jejichž výši je nutné stanovit. Maria Schweier požadovala, aby její kapitálové výnosy byly zdaněny podle § 18 odst. 1 AuslInvestmG a poskytla dotyčnému finančnímu úřadu dokumenty a výpočty za tím účelem nezbytné.

14 Vzhledem k tomu, že Finanzamt Ulm toto odvolání zamítl, podala M. Schweier žalobu k Finanzgericht Baden-Württemberg (finanční soud pro Bádensko-Württembersko, Německo). Rozsudkem ze dne 27. února 2012 tento soud uvedené žalobě v meritu vyhověl, když konstatoval, že § 18 odst. 3 AuslInvestmG je v rozporu se zásadou volného pohybu kapitálu, a v důsledku toho rozhodl, že kapitálové příjmy M. Schweier z titulu předmětných podílů byly v každém z dotčených dařovacích období nižší než částka určená podle § 18 odst. 3 AuslInvestmG a dosahovaly celkem výše 260 872,97 eur. Finanzamt Ulm podal proti tomuto rozsudku k Bundesfinanzhof (spolkový finanční soud) opravný prostředek „Revision“.

15 V rámci tohoto opravného prostředku „Revision“ poukazuje Finanzamt Ulm na to, že § 18 odst. 3 AuslInvestmG se na věc v povodním řízení musí uplatnit, jelikož na toto ustanovení se vztahuje doložka „standstill“ upravená v čl. 64 odst. 1 SFEU. Vzhledem k tomu, že jednání investičního fondu je nerozlučně spjato se zdaněním investorů, kteří jsou držiteli podílů v tomto fondu, vztahuje se § 18 odst. 3 AuslInvestmG nejen na investory, ale i na samotné investiční fondy, a týká se poskytování finančních služeb ve smyslu čl. 64 odst. 1, SFEU. Kromě toho podíl v investičním fondu je podle jeho názoru přímá investice.

16 Podle předsedávajícího soudu může paušální zdanění podle § 18 odst. 3 AuslInvestmG odrazovat německé investory od investování do fondů, které nesplňují požadavky stanovené v § 17 a § 18 odst. 1 AuslInvestmG, jelikož toto paušální zdanění je zpravidla vyšší než zdanění

investor?, kteří mají podíly ve fondech, jež jsou rezidenty, a neprokážou příjmy, které jim z nich plynou. Držitel podílů v takzvaném „černém fondu“ nadto nemůže prokázat skutečnou výši příjmů a vyhnout se tak uvedenému paušálnímu zdanění, kdežto v případě investice do fondu-rezidenta zákon o kapitálových investičních společnostech takového paušálního zdanění nestanoví.

17 Předkládající soud upesňuje, že pravidlo uvedené v § 18 odst. 3 AuslInvestmG, které v případě M. Schweier uplatnil Finanzamt Ulm na dotčené období, existovalo v podstatě již ke dni 31. prosince 1993. Uvedený soud dodává, že investiční fondy, v nichž měla M. Schweier podíly, musely být považovány za fondy pocházející ze třetí země, nebo byly založeny podle pravidel pro registraci a dohled platných na Kajmanských ostrovech a správní společnosti dotčených investičních fondů tam měly sídlo.

18 Předkládající soud však pochybuje o tom, že jsou splněny hmotněprávní podmínky použití čl. 64 odst. 1 SFEU a že § 18 odst. 3 AuslInvestmG souvisí s poskytováním finančních služeb nebo příjmy investicemi.

19 Za těchto podmínek se Bundesfinanzhof rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Nebrání volný pohyb kapitálu podle článku [63 SFEU] vnitrostátní úpravy (zde § 18 odst. 3 AuslInvestmG), podle které je v případě tuzemských investorů do zahraničních investičních fondů nutné za určitých předpokladů k dividendám připočítat fiktivní příjmy ve výši 90 % rozdílu mezi první a poslední cenou způsobilého odkupu za rok, minimálně však 10 % poslední ceny způsobilého odkupu (nebo burzovní nebo tržní ceny), u podílů ve fondech třetích států z toho důvodu, že úprava, jejíž podstata se od 31. prosince 1993 nezměnila, souvisí s poskytováním finančních služeb ve smyslu doložky ‚standstill‘ podle čl. [64 odst. 1 SFEU]?

V případě záporné odpovědi na první otázku:

2) Představuje účast na takovém investičním fondu se sídlem ve třetí zemi vždy přímou investici ve smyslu čl. [64 odst. 1 SFEU], nebo je odpověď závislá na tom, zda účast umožňuje investorovi na základě vnitrostátních předpisů státu sídla investičního fondu nebo z jiných důvodů, aby se účinně podílel na správě nebo kontrole investičního fondu?“

K předběžným otázkám

K první otázce

20 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda článek 64 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že takové vnitrostátní právní předpisy, o jaké se jedná v povodním řízení, jež stanovují paušální zdanění příjmů v případě majitelů podílů v investičním fondu-nerezidentovi, pokud tento fond nesplnil určité zákonné povinnosti, představují opatření, které se týká pohybu kapitálu zahrnujícího poskytování finančních služeb ve smyslu tohoto článku.

21 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 64 odst. 1 SFEU taxativně stanoví, jaký pohyb kapitálu může být vyřazen z působnosti čl. 63 odst. 1 SFEU, a jakožto výjimka ze základní zásady volného pohybu kapitálu musí být vykládán restriktivně (viz rozsudek Welte, C-181/12, EU:C:2013:662, bod 29).

22 Je tedy třeba určit, zda právní předpisy dotčené v povodním řízení souvisejí s pohybem kapitálu, a pokud ano, zda tento pohyb kapitálu zahrnuje poskytování finančních služeb.

23 Jelikož Smlouva o FEU neobsahuje definici pojmu „pohyb kapitálu“, uznal Soudní dvůr informativní hodnotu klasifikace obsažené v příloze I směrnice 88/361, přičemž podle jejího

úvodu je v ní obsažený seznam pouze demonstrativní (v tomto smyslu viz zejména rozsudky van Hiltten-van der Heijden, C-7513/03, EU:C:2006:131, bod 39; Missionswerk Werner Heukelbach, C-25/10, EU:C:2011:65, bod 15, a Welte, C-181/12, EU:C:2013:662, bod 20).

24 Koupě podílů zahraničních subjektů, obchodovaných či neobchodovatelných na burze cenných papírů, rezidenty je uvedena coby pohyb kapitálu v části A týkající se „[o]perací s podílovými jednotkami subjektů kolektivního investování“, oddílu IV přílohy I směrnice 88/361, nadepsané „Operace s podílovými jednotkami subjektů kolektivního investování“.

25 Těbaže pobírání dividend od subjektu kolektivního investování není v této klasifikaci výslovně zmíněno jako „pohyb kapitálu“, lze jej spojovat s koupí podílových jednotek zahraničních subjektů, obchodovaných či neobchodovatelných na burze cenných papírů, rezidenty, a je tedy s pohybem kapitálu nerozlučně spjata (v tomto smyslu viz rozsudek Verkooijen, C-35/98, EU:C:2000:294, bod 29).

26 Taková vnitrostátní právní úprava, o jakou jde v původním řízení, která upravuje zdanění výnosů investorů s podíly v subjektech kolektivního investování a stanoví odlišné způsoby zdanění v závislosti na tom, zda dotčený investiční fond-nerezident dodrží ustanovení § 17 odst. 3 a § 18 odst. 2 AuslInvestmG, představuje opatření, které se týká pohybu kapitálu ve smyslu uvedené klasifikace.

27 Je tedy třeba určit, zda pohyb kapitálu, kterého se týkají takové právní předpisy, jež jsou dotčeny v původním řízení, zahrnuje poskytování finančních služeb ve smyslu čl. 64 odst. 1 SFEU.

28 Zprv je třeba zkoumat tezi, podporovanou zejména předkládajícím soudem a Evropskou komisí, že do působnosti čl. 64 odst. 1 SFEU mohou spadat pouze opatření přímo určená poskytovatelem finančních služeb jako takovým, která upravují provádění a kontrolu jejich finančních transakcí, jakož i jejich povolení nebo likvidaci, což neplatí o právní úpravě zdanění investorů.

29 V tomto ohledu je třeba především připomenout rozlišení mezi ustanoveními Smlouvy týkajícími se volného pohybu služeb a ustanoveními upravujícími volný pohyb kapitálu.

30 Soudní dvůr již rozhodl, že ze znění článků 56 SFEU a 63 SFEU, stejně jako z místa, které zauímají ve dvou různých kapitolách hlavy IV Smlouvy, vyplývá, že tato ustanovení, přestože jsou úzce spjata, jsou určena k regulaci odlišných situací a každé z nich má odlišný rozsah působnosti (v tomto smyslu viz rozsudek Fidium Finanz, C-452/04, EU:C:2006:631, bod 28).

31 Z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že pro účely určení toho, zda se na vnitrostátní právní předpisy vztahuje některá ze základních svobod zaručených Smlouvou, je třeba zohlednit především dotčených právních předpisů (v tomto smyslu viz rozsudky Holböck, C-157/05, EU:C:2007:297, bod 22 a citovaná judikatura; Dijkman a Dijkman-Lavaleije, C-233/09, EU:C:2010:397, bod 26, jakož i Test Claimants in the FII Group Litigation, C-35/11, EU:C:2012:707, bod 90).

32 Jak uvedl generální advokát v bodě 67 svého stanoviska, vnitrostátní právní předpisy, jejichž předmětem je v první řadě poskytování finančních služeb, spadají do působnosti ustanovení Smlouvy týkajících se volného pohybu služeb, těbaže mohou vést k pohybu kapitálu nebo jej zahrnovat.

33 Soudní dvůr již rozhodl, že vnitrostátním režimem, podle kterého členský stát podmiňuje výkon činnosti poskytování úvěrů podnikatelským způsobem společností usazenou ve třetím státě

na svém území předchozím povolením a který tak ztíží vstup této společnosti na finanční trh, je dotčen především výkon volného pohybu služeb ve smyslu článku 56 a následujících SFEU (rozsudek Fidium Finanz, C-452/04, EU:C:2006:631, body 49 a 50).

34 Naproti tomu vnitrostátní opatření, jejichž předmětem je přinejmenším z valné části pohyb kapitálu, spadají do působnosti čl. 64 odst. 1, SFEU.

35 Vyžadovat za těchto podmínek k tomu, aby opatření spadala do působnosti čl. 64 odst. 1 SFEU, aby se vztahovala přímo na poskytovatele finančních služeb jako takové a upravovala provádění a kontrolu jejich finančních transakcí, jakož i jejich povolení nebo likvidaci, by znamenalo zpochybnit rozlišení mezi ustanoveními Smlouvy týkajícími se volného pohybu služeb a ustanoveními upravujícími volný pohyb kapitálu.

36 Výklad, podle něhož úelem čl. 64 odst. 1 SFEU není odkazovat na situace spadající pod volný pohyb služeb, potvrzuje rovněž skutečnost, že na rozdíl od kapitoly týkající se volného pohybu kapitálu neobsahuje kapitola týkající se volného pohybu služeb žádné ustanovení, kterým by se její ustanovení rozšiřovala i na poskytovatele služeb, kteří jsou státními příslušníky třetích států a jsou usazeni mimo Evropskou unii, neboť cílem poslední uvedené kapitoly je zajistit volný pohyb služeb pro státní příslušníky členských států (rozsudek Fidium Finanz, C-452/04, EU:C:2006:631, bod 25).

37 Z článku 63 SFEU a čl. 64 odst. 1 SFEU naproti tomu vyplývá, že jsou v zásadě zakázána všechna omezení pohybu kapitálu zahrnujícího poskytování finančních služeb mezi členskými státy a třetími zeměmi, ledaže takové omezení existovalo podle vnitrostátního práva nebo práva Unie ke dni 31. prosince 1993, nebo případně ke dni 31. prosince 1999.

38 Vzhledem k rozdílu mezi ustanoveními týkajícími se volného pohybu služeb a ustanoveními upravujícími volný pohyb kapitálu, co se týče jejich příslušné územní a osobní působnosti, jsou tedy situace, na které se vztahuje čl. 64 odst. 1 SFEU nutně jiné než situace, na které se vztahuje článek 56 a násl. SFEU.

39 Dále je třeba připomenout, jak uvedl generální advokát v bodě 74 svého stanoviska, že určující kritérium pro použití čl. 64 odst. 1 SFEU se týká příčinné souvislosti, která existuje mezi pohybem kapitálu a poskytováním finančních služeb, a nikoli osobní působnosti sporného vnitrostátního opatření nebo jeho vztahu k poskytovateli spíše než k příjemci takových služeb. Jak bylo již připomenuto v bodě 21 tohoto rozsudku, působnost čl. 64 odst. 1 SFEU je vymezena odkazem na kategorie pohybu kapitálu, které mohou být předmětem omezení.

40 Okolnost, že vnitrostátní opatření se týká v první řadě investora, a nikoliv poskytovatele finanční služby, tedy nebrání tomu, aby toto opatření spadalo do působnosti čl. 64 odst. 1 SFEU.

41 Konečně, na rozdíl od toho, co uvádí Komise, z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že daňové právní předpisy členských států mohou spadat do působnosti čl. 64 odst. 1 SFEU (viz zejména rozsudky Test Claimants in the FII Group Litigation, C-446/04, EU:C:2006:774, body 174 až 196; Holböck, C-157/05, EU:C:2007:297, body 37 až 45, jakož i Prunus a Polonium, C-384/09, EU:C:2011:276, body 27 až 37).

42 Z druhé strany, co se týče rozsahu odchylného ustanovení čl. 64 odst. 1 SFEU, je třeba připomenout, že striktní výklad této odchylky má zachovat užitečný účinek článku 63 SFEU.

43 Aby tedy mohlo vnitrostátní opatření spadat pod uvedenou odchylku, musí se vztahovat k pohybu kapitálu, který má dostatečně úzkou vazbu na poskytování finančních služeb.

44 Jak zdůraznil generální advokát v bodě 74 svého stanoviska, k tomu, aby existovala dostatečná úzká vazba, je nezbytná příčná souvislost mezi pohybem kapitálu a poskytováním finančních služeb.

45 Z toho vyplývá, že do působnosti čl. 64 odst. 1 SFEU patří vnitrostátní právní předpisy, které se použijí na pohyb kapitálu do nebo ze třetích zemí a omezují přitom poskytování finančních služeb (*per analogiam* k pohybu kapitálu zahrnujícímu přímé investice nebo usazování ve smyslu čl. 64 odst. 1 SFEU viz rozsudky *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-446/04, EU:C:2006:774, bod 183, a *Holböck*, C-157/05, EU:C:2007:297, bod 36).

46 V projednávané věci nabytí podílů v investičních fondech se sídlem na Kajmanských ostrovech, jakož i pobírání dividend, které z nich plynou, implikují existenci poskytování finančních služeb těmto investičními fondy dotčenému investorovi. Taková investice se liší od přímého nabytí podílů ve společnostech na trhu investorem v tom, že díky těmto službám umožňuje dosáhnout mimo jiné vyšší diverzifikace mezi jednotlivá aktiva, jakož i lepšího rozložení rizika.

47 Takové vnitrostátní právní předpisy, o jaké se jedná v původním řízení, které stanoví paušální zdanění spolu s nemožností, že budou zdaněny skutečné příjmy investora, pokud investiční fond-nerezident nesplňuje podmínky stanovené v § 17 odst. 3 a § 18 odst. 2 *AuslInvestmG*, mohou odrazovat investory-rezidenty od nabytí podílů v investičních fondech-nerezidentech a vedou k méně častému využívání služeb takových fondů ze strany těchto investorů.

48 Vzhledem ke všemu výše uvedenému je třeba odpovědět na první otázku tak, že článek 64 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že takové vnitrostátní právní předpisy, o jaké se jedná v původním řízení, jež stanovují paušální zdanění příjmů držitelů podílů v investičním fondu-nerezidentovi, pokud tento fond nesplnil určité zákonné povinnosti, představují opatření, které se týká pohybu kapitálu zahrnujícího poskytování finančních služeb ve smyslu tohoto článku.

Ke druhé otázce

49 Vzhledem k odpovědi podané na první otázku není namístě na druhou otázku odpovídat.

K nákladům řízení

50 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 64 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že takové vnitrostátní právní předpisy, o jaké se jedná v původním řízení, jež stanovují paušální zdanění příjmů držitelů podílů v investičním fondu-nerezidentovi, pokud tento fond nesplnil určité zákonné povinnosti, představují opatření, které se týká pohybu kapitálu zahrnujícího poskytování finančních služeb ve smyslu tohoto článku.

Podpisy.

* Jednací jazyk: němčina.